

JULIET FRASER

Wave Songs

1.-12.3.2023

MUSICA NOVA HELSINKI

NYKYMUSIIKKIFESTIVAALI

WAVE SONGS

Kalliosali | 9.3.2023 | 21.00

Juliet Fraser | sopraano
Newton Armstrong | elektroniikka

Alvin Lucier (1931-2021): *Wave Songs* (1968)
Nwando Ebizie *1982: *I birth the moon* (2022)
Newton Armstrong: *The Book of the Sediments* (2022)

Alvin Lucierin urauurtava, 11-osainen teos *Wave Songs* on sävelletty naisäänelle ja kahdelle siniaalto-oskillaattorille. Oskillaattorit siirretään kutakin osaa varten tietylle etäisyydelle toisistaan. Laulaessaan pitkiä säveliä laulaja ikään kuin nojautuu oskillaattorien tuottamia sävelkorkeuksia vasten vaihtelevin tavoin, jolloin syntyy huojuuntaa eli ääniaaltojen törmäysääniä. Huojunta on sitä nopeampaa (ja heikommin erottuvaa), mitä kauempana oskillaattorit ovat toisistaan. Kun lauluäänen ja oskillaattoreiden äänentaajuus on keskenään sama eli ne ovat unisonossa, huojuuntaa ei esiinny. Lucier sävelsi *Wave Songsin* vastineeksi taiteilija Lee Lozanon *Wave Series* -teossarjaan, jossa on yksitoista aaltoilmiöitä tarkastelevaa abstraktia maalausta. Laulussa *Song X* toistellaan tekstiä, joka on peräisin Lozanon kirjoituksista:

The waves are really a reference to the electromagnetic spectrum. At the beginning they were more towards infrared, they were larger waves. There weren't as many oscillations. But I didn't do them in a sequence that would reflect the perfect order of the electromagnetic spectrum. I was trying to combine science and art and existence. It was a science idea transferred to an art idea.

Aallot ovat oikeastaan viittaus sähkömagneettiseen spektriin. Alussa ne olivat lähempänä infrapunaa, aallot olivat suurempia. Oskillaatioita oli vähemmän. En kuitenkaan asettanut niitä järjestykseen, joka olisi vastannut sähkömagneettisen spektrin osien täydellistä järjestystä. Pyrin yhdistelemään tiedettä, taidetta ja olemassaoloa. Se oli tieteellinen idea, joka muuntui taiteelliseksi.

Wave Songsin kantaesitti Joan La Barbara Connecticutissa, Wadsworth Atheneumissa 29. maaliskuuta 1998. (Alvin Lucier, lyhentänyt Juliet Fraser)

I birth the moon on äänitutkielma luomismyytistä. Mitä tapahtui, kun Maa synnytti Kuun? Aluksi vallinneen symbioosin jälkeen, millainen erotrauma seurasi? Entä millaisia tarpeita? Maaemo Gaia on täydessä vauhdissa. Maa on elävä organismi ja Kuu sen jälkeläinen. Teos syntyi yhteistyönä Juliet Fraserin kanssa, ja sitä edelsi kokonainen päivä kävelyä Yorkshiren nummilla, keskusteluja, ateriointia ja improvisointia. Inspiraationa ovat toimineet Rachel Carsonin kauniit meriaiheiset tekstit, sekä henkilökohtaisella tasolla myös kokemukset toisaalta keskenmenosta, toiveikkudesta, synnytyospelosta ja kehon absurdiudesta, toisaalta taas vahvasta lisääntymisvietistä, jossa ”minä” janoaa tulla ”meiksi”. (Nwando Ebizie)

Rachel Carson kuvailee kirjassaan *The Sea Around Us*, miten syvän meren pohjaan kertyy vuosituhsien aikana hiljalleen sedimenttejä eli kerrostumia. Vuosimiljardien kuluessa niistä syntyy valtavia merenalaisia vuoria, jotka koostuvat siltistä, vulkaanisesta tuhkasta, meteoriittisestä aineksesta, pikkiriikkisistä simpukoista ja luurangoista. Carsonille sedimentit ovat ”eräänlainen maapalloa käsittelevä eepinen runo”, kirjoitus kaikesta siitä, mitä planeettamme geologisessa ja ilmaston historiassa on tapahtunut. *The Book of the Sediments* kumpuaa näistä mielikuvista. Kyse ei kuitenkaan ole esittävästä teoksesta vaan pikemmin tutkiskelusta, joka keskittyy hetkellisen ja suunnattoman väliseen vuorovaikutukseen sekä päättymättömään prosessiin ilmaisumuotona. (Newton Armstrong)

Juliet Fraser kantaesitti Nwando Ebizien ja Newton Armstrongin teokset Lontoossa lokakuussa 2022 yhdessä Newton Armstrongin kanssa.

Uudet teokset on toteutettu avokätisellä tuella, jota on saatu Arts Council Englandin veikkausvoittovaroista sekä PRS Foundationin Open Fundista ja RVW Trustilta.

Sopraano **Juliet Fraser** on erikoistunut klassisen nykymusiikin rosoisempaan puoleen. Juliet on saanut kansainvälistä tunnustusta intohimoisena uuden musiikin tulkitsijana, ja hän esiintyy säännöllisesti muun muassa seuraavien yhtyeiden solistina: Musikfabrik, Klangforum Wien, Ensemble Modern, Remix, Talea ja Quatuor Bozzini. Juliet laulaa myös EXAUDI-lauluyhtyeessä, jonka hän perusti yhdessä säveltäjä-kapellimestari James Weeksin kanssa vuonna 2002.

Juliet tilaa aktiivisesti uusia teoksia ohjelmistoonsa, ja hänen viimeaikaisista yhteistyökumppaneistaan mainittakoon säveltäjät Laurence Crane, Pascale Criton, Bernhard Lang, Cassandra Miller ja Rebecca Saunders. Juliet tunnetaan myös kyvystään puhaltaa uutta elämää vanhoihin teoksiin, kuten Milton Babbittin *Philomel*, Morton Feldmanin *Three Voices* ja Gérard Griseyn *Quatre chants pour franchir le seuil*.

Julietin diskografia kuvastaa hänen ohjelmistonsa koko kirjoa. Hänen kiitettuja vanhan musiikin tulkintojaan Collegium Vocale Gentin sekä EXAUDIn kanssa voi kuulla Harmonia Mundi- ja Outhere-levymerkeillä, ja nykymusiikkiohjelmistoa sisältäviä sooloalbumia taas NEOS-, Kairos-, HCR- ja Hat Hut -yhtiöiden äänitteillä.

Juliet on Lontoon Café OTO:ssa järjestettävän eavesdropping-festivaalin perustaja ja taiteellinen johtaja. Lisäksi hän on uuteen musiikkiin keskittyvän pienen all that dust -yhtiön johtaja. Juliet on myös äskettäin käynnistänyt upouuden, nykymusiikkiohjelmistoon keskittyvän VOICEBOX-koulutusohjelman laulajille. Juliet on vihitty University of Southamptonin kunniatohtoriksi tunnustuksena hänen yhteiskunnallisesta panoksestaan esiintyvänä taiteilijana, säveltaiteen tilaajana ja kuraattorina.

Alvin Lucier (1931–2021) oli säveltäjä ja esiintyvä taiteilija, joka pyrki tekemään kuulumattoman kuuluvaksi ja kuuluvan näkyväksi sekä tilallisesti aistittavaksi. Lucieria kiehtoivat äänen tilalliset ja akustiset perusominaisuudet. Hän perusti Sonic Arts Union -muusikkokollektiivin yhdessä Robert Ashley, David Behrmanin ja Gordon Mummanin kanssa ja teki pitkäaikaisista yhteistyöistä John Ashberyn ja Robert Wilsonin kanssa. Alvin opetti Brandeis-yliopistossa Massachusettsissa 1962–1970 ja Wesleyan-yliopistossa Connecticutissa 1968–2011. Hän sai Yhdysvaltain elektroakustisen musiikin yhdistyksen (Society for Electro-Acoustic Music in the United States, SEAMUS) elämäntyöpalkinnon sekä taiteen kunniatohtorin arvon Plymouthin yliopistossa Iso-Britanniassa.

Alvin Lucierin koko kokeellisen musiikin ja äänitaiteen kenttään vaikuttaneita merkkiteoksia ovat *Music for Solo Performer* (1965), joka hyödyntää vahvistettuja aivoaaltoja, yhteistyössä vaimo Mary Lucierin kanssa tehty *I am Sitting in a Room* (1969), sähköisesti vahvistetulle triangelille sävelletty *Silver Streetcar for the Orchestra* (1988) sekä *Silk* (2018) sähköisesti vahvistetulle hämähäkille silkiverkossa.

Brittiläis-nigerialainen taiteen moniottelija **Nwando Ebizie** kehittää spekulatiivista fiktiota ja vaihtoehtoisia todellisuuksia esitystaiteen, kokeellisen musiikin ja moniaistisen installaatioitaiteen risteyskohdassa. Hän tekee aloitteita uusiksi myynteiksi, rituaaleiksi ja provokaatioiksi pyrkiessään edistämään havainnointitapojen muutosta suhteessa niin omaan itseemme kuin ympäröivään yhteiskuntaan. Nwando hyödyntää science fictionia, Atlantin alueen mustien rituaalikkulttuureja, neurotieteitä, omaa neurodiversiteettiään ja rakkauttaan luontoon, sekä nigerialaista perintöään. Hänen saamistaan tunnustuksista mainittakoon Oram Award, Steve Reid Innovation Award ja Ivor Novello -palkintoehdokkuus. Nwandon kriitikoiden ylistämä esikoislevy ilmestyi vuonna 2022 Matthew Herbertin Accidental Records -levymerkillä. Häneltä ovat tilanneet teoksia muun muassa London Sinfonieta, Aurora Orchestra, Huddersfield Contemporary Music Festival, Opera North ja Sky Arts. Nwando on ollut mukana toteuttamassa performanssiesityksiä, ääni-installatioita ja kuratoituja tapahtumia mm. Lontoon Barbicanissa, Southbank Centressä ja Wellcome Collectionissa, Rio de Janeiron Tempo Festivalilla, Hepworth Wakefield -taidegalleriassa Englannissa, Melbourne Science Galleryssä, Tate Britainissa sekä Singaporen ArtScience-museossa.

Newton Armstrong on säveltäjä ja elektronisen musiikin esittäjä, joka rakentaa satunnaisesti myös elektronisia soittimia. Hänen musiikkinsa keskittyy paljolti ihmisten, teknologian ja erilaisten ympäristöjen väliseen sävellettyyn vuorovaikutukseen. Hän on esiintynyt muun muassa seuraavilla festivaaleilla: Darmstadt, Ars Musica (Bryssel), Festival d'Automne (Pariisi), Unerhörte Musik (Berliini), Grønland Kammermusikkfestival (Oslo) ja BIFEM (Bendigo). Newtonin viimeisimpiä teoksia ovat *Thread-Surface* (2018) *Plus-Minus Ensemblelle* ja Ivor Novello -ehdokkuuden saanut *A line alongside itself* (2019), jonka hän kirjoitti sellisti Séverine Ballonille. Molemmat teokset voi kuulla Another Timbren vuonna 2020 julkaisemalla äänitteellä, joka esittelee Newton Armstrongin tuotantoa. Tuleviin projekteihin lukeutuu laaja uusi teos *Speak Percussionille* sekä yhteistyöhanke Jennifer Walshen kanssa. Newton on City, University of London -yliopiston musiikin apulaisprofessori.

WAVE SONGS

Kalliosali | 9.3.2023 | 21.00

Juliet Fraser | sopran

Newton Armstrong | elektronik

Alvin Lucier (1931-2021): *Wave Songs* (1968)

Nwando Ebizie *1982: *I birth the moon* (2022)

Newton Armstrong: *The Book of the Sediments* (2022)

Alvin Luciers pionjärverk *Wave Songs* består av 11 satser (solon) för kvinnoröst och två oscillatorer. Mellan satserna flyttas oscillatorerna på olika avstånd från varandra. Sångaren lutar med sina långa toner mot ljudet från oscillatorerna och det uppstår ett svajande kollisionsljud när ljudvågorna möts. Ju längre bort från varandra befinner sig oscillatorerna desto snabbare (och mindre hörbart) blir svajningen. I perfekt unison förekommer ingen svajning. Alvin Lucier komponerade *Wave Songs* som en respons till amerikanska konstnärinnan Lee Lozanos målning *Wave Series* som består av elva abstrakta målningar som utforskar vågformer. I Luciers solosats nr 10 sjunger sångaren ett textfragment av Lozano:

The waves are really a reference to the electromagnetic spectrum. At the beginning they were more towards infrared, they were larger waves. There weren't as many oscillations. But I didn't do them in a sequence that would reflect the perfect order of the electromagnetic spectrum. I was trying to combine science and art and existence. It was a science idea transferred to an art idea.

Vågorna är egentligen en hänvisning till det elektromagnetiska spektrumet. I början var de närmare infrarött, vågorna var större. Det fanns inte lika många oscillationer. Men jag satte dem inte i en ordning som avspeglar den perfekta ordningen av delar av det elektromagnetiska spektrumet. Jag försöker kombinera vetenskap, konst och existens. Det var en vetenskaplig idé som blev konstnärlig.

Wave Songs uruppfördes av Joan La Barbara den 29 mars 1998 i Wadsworth Atheneum, i Hartford i Connecticut. (Alvin Lucier, förkortad av Juliet Fraser)

I birth the moon är en studie av skapelsemyten i ljudform. Vad hände när jorden födde månen? I början fanns dock en känsla av anknytning och symbios, men hurtant trauma uppstod det vid separationen? Och vilka behov? Här är Moder Jord, Gaia, i full fart. Jorden som en organism. Månen som dess ättling. *I birth the moon* skapades i samarbete med Juliet Fraser - bl a under en dag i Yorkshire med långa promenader på hedmarker, diskussioner, måltider och improvisation. Under processen inspirerade även Rachel Carsons vackra böcker om havet samt, på en mer personlig nivå, upplevelser av å ena sidan missfall, hopp, förlossningsrädsla och kroppens absurditet, å andra sidan den starka biologiska fortplantningsdriften där "jag" vill bli "vi". (Nwando Ebizie)

I sin bok "*The Sea Around Us*" beskriver Rachel Carson hur sediment långsamt under tusentals år samlas på djuphavsbotten. Under årmiljarder bildas stora undervattensberg av silt, vulkanisk aska, meteoriskt material, pyttesmå musslor och skelett. För Carson är sedimenten "ett slags episk dikt om jorden", en inskription om allt som hänt i vår planets geologiska och klimathistoria. *The Book of the Sediments* härstammar från dessa bilder. Det handlar dock inte om ett föreställande verk utan snarare om en studie som fokuserar på växelverkan mellan det ögonblickliga och det ofantliga, och den oändliga processen som uttrycksform. (Newton Armstrong)

Juliet Fraser uruppförde Nwando Ebizies och Newton Armstrongs verk i London i oktober 2022 tillsammans med Newton Armstrong.

De nya verken har genomförts med generöst stöd från Arts Council Englands vinstmedel från tippning samt från PRS Foundation Open Fund & RVW Trust.

Sopranen **Juliet Fraser** specialiserar sig på de mer skrovliga sidorna av modern klassisk musik. Juliet har fått internationellt erkännande som en passionerad tolkare av samtidsmusik och uppträder regelbundet som solist för bl a följande ensembler: Musikfabrik, Klangforum Wien, Ensemble Modern, Remix, Talea och Quatuor Bozzini. Juliet är också medlem av vokalensemblen EXAUDI som hon grundade 2002 tillsammans med kompositören och dirigenten James Weeks.

Juliet beställer aktivt nya verk till sin repertoar och bland hennes nyaste samarbetspartners må nämnas kompositörerna Laurence Crane, Pascale Criton, Bernhard Lang, Cassandra Miller och Rebecca Saunders. Juliet är också känd för sin förmåga att blåsa nytt liv i gamla verk såsom Milton Babbitts *Philomel*, Morton Feldmans *Three Voices* och Gérard Griseys *Quatre chants pour franchir le seuil*. Juliets diskografi återspeglar hela spektret av hennes repertoar. Hon har spelat in prisade tolkningar av tidig musik tillsammans med Collegium Vocale Gent och EXAUDI för skivbolagen Harmonia Mundi och Outhere, samt soloalbum av samtidsmusik för NEOS, KAIROS, HCR och Hat Hut.

Juliet är grundare och konstnärlig ledare för festivalen eavesdropping som ordnas i Café OTO i London samt vice vd för det lilla företaget all that dust som fokuserar på ny musik. Hon är ledare för VOICEBOX, ett nytt utbildningsprogram för modern vokalmusik som Juliet själv initierat. Juliet har vigts till hedersdoktor vid University of Southampton som ett erkännande för hennes bidrag som utövande artist, beställare av nya musikverk och kurator.

Kompositören och konstnären **Alvin Lucier** (1931–2021) strävade till att göra det ohörbara hörbart och det hörbara synligt och rumsligt. Han fascinerades av ljudets grundläggande akustiska egenskaper. Lucier grundade musikkollektivet Sonic Arts Union tillsammans med Robert Ashley, David Behrman och Gordon Mumma och samarbetade länge även med John Ashbery och Robert Wilson. Alvin undervisade vid Brandeis University i Massachusetts 1962–1970 och i Wesleyan University i Connecticut 1968–2011. Han fick hederspris för sin livsgärning av The Society for Electro-Acoustic Music in the United States (SEAMUS) och tilldelades titeln hedersdoktor vid University of Plymouth i England.

Betydande verk av Alvin Lucier som påverkat hela genren av experimentell musik och ljudkonst är *Music for Solo Performer* (1965) som utnyttjar förstärkta hjärnvågor, *I am Sitting in a Room* (1969) i samarbete med frun Mary Lucier, *Silver Streetcar for the Orchestra* (1988) för förstärkt triangel samt *Silk* (2018), ett verk för elektroniskt förstärkt spindel i ett silkesnät.

Den brittisk-nigerianska multikonstnären **Nwando Ebizie** utvecklar spekulativ fiktion och alternativa verkligheter i gränslandet mellan levande konst, experimentell musik och multisensoriska installationer. Hon initierar nya myter, ritualer och provokationer för att stimulera sina medmänniskor till nya sätt att se på världen, sig själva och samhället. I sin konst utnyttjar Nwando science fiction, de svarta ritualkulturerna på båda sidorna om Atlanten, neurovetenskaper, sin egen neurodiversitet och kärlek till naturen samt sitt nigerianska arv. Bland de utmärkelser hon fått må nämnas Oram Award, Steve Reid Innovation Award och nominering till Ivor Novello -priset. Nwandos av kritiker prisade debutalbum släpptes 2022 av Matthew Herberts Accidental Records. Hon har komponerat beställningsverk för bl a London Sinfonietta, Aurora Orchestra, Huddersfield Contemporary Music Festival, Opera North och Sky Arts. Hon har även medverkat i performansproduktioner, ljudinstallationer och kuraterade evenemang bl a vid Barbican, Southbank Centre, Wellcome Collection (London), Tempo Festival (Rio de Janeiro), Hepworth Wakefield (Wakefield, England), Melbourne Science Gallery, Tate Britain och Art/Science Museum i Singapore.

Newton Armstrong är kompositör och uppträdande artist av elektronisk musik som ibland även bygger sina egna elektroniska musikinstrument. Hans musik fokuserar till en stor del på växelverkan mellan människorna, teknologin och omgivningen. Han har uppträtt på bl a följande festivaler: Darmstadt, ARS Musica (Bryssel), Festival d' Automne (Paris), Unerhörte Musik (Berlin), Grønland Kammermusikkfestival (Oslo) och BIFEM (Bendigo). Bland Newtons senaste verk tillhör *Thread-Surface* (2018) för Plus-Minus Ensemble samt *A line alongside itself* (2019) som han skrev för cellisten Séverine Ballon och blev nominerad för Ivor Novello -priset. Båda verken finns på skivan som presenterar Newton Armstrongs musik (*Another Timbre*, 2020). Bland kommande projekt må nämnas ett nytt storskaligt verk för Speak Percussion och ett samarbetsprojekt med kompositören Jennifer Walshe. Newton undervisar i musik vid City, University of London.

WAVE SONGS

Kalliosali | 9.3.2023 | 21.00

Juliet Fraser | soprano

Newton Armstrong | sound

Alvin Lucier (1931-2021): *Wave Songs* (1968)

Nwando Ebizie *1982: *I birth the moon* (2022)

Newton Armstrong: *The Book of the Sediments* (2022)

Wave Songs consists of eleven solos for female voice with two pure wave oscillators. For each solo the oscillators are tuned various distances apart. As they sound, the singer sustains tones against the oscillators' pitches, creating audible beats — bumps of sound produced as sound waves collide. The farther apart, the faster [and less perceptible] the beating. At unisons, no beating occurs. *Wave Songs* was composed in response to artist Lee Lozano's *Wave Series*, eleven abstract canvases that explore the notion of wave phenomena. In *Song X* [the singer] chants a text extracted from Lozano's writings:

The waves are really a reference to the electromagnetic spectrum. At the beginning they were more towards infrared, they were larger waves. There weren't as many oscillations. But I didn't do them in a sequence that would reflect the perfect order of the electromagnetic spectrum. I was trying to combine science and art and existence. It was a science idea transferred to an art idea.

Wave Songs was first performed by Joan La Barbara on March 29, 1998, at the Wadsworth Atheneum [in Hartford, Connecticut]. (Alvin Lucier, abridged Juliet Fraser)

I birth the moon is a sonic exploration of the creation mythos. What happened when the earth birthed the moon? In the beginning is a sense of unity, but what trauma was in that separation? What desires? This is Gaia in full flow. Earth as organism. Moon as off-spring. Created in collaboration with Juliet Fraser — a day of walking in the Yorkshire moors, talking, eating and improvising. Inspired by Rachel Carson's beautiful books about the sea and, more personally, by the experience of miscarriage, the hopes, the fears of birth, the absurdity of the body vs the strong will to create, the 'I' wanting to become the 'we'. (Nwando Ebizie)

In *The Sea Around Us*, Rachel Carson describes the slow accumulation of sediments on the deep sea floor, proceeding by inches over spans of thousands of years to form vast mountains of particulate materials — silt, volcanic dust, meteoric elements, miniscule shells and skeletons — that have descended over billions of years to settle at the bottom of the oceans. For Carson, the sediments form 'a sort of epic poem of the earth', an inscription of all that has happened in the geologic and climatic history of our planet. *The Book of the Sediments* stems from these images; not as depiction, but rather as a contemplation of the interactions between the momentary and the vast, and of endless process as a form of saying. (Newton Armstrong)

New works commissioned with the generous support of Arts Council England's National Lottery Project Grants, PRS Foundation's Open Fund & RVW Trust.

Soprano **Juliet Fraser** specialises in the gnarly edges of contemporary classical music. Internationally recognised as a committed interpreter of new music, Juliet regularly appears as a guest soloist with ensembles such as Musikfabrik, Klangforum Wien, Ensemble Modern, Remix, Talea and Quatuor Bozzini. She is also a core member of EXAUDI vocal ensemble, which she co-founded with composer/conductor James Weeks in 2002. Juliet is an active commissioner of new repertoire and has worked particularly closely with composers Laurence Crane, Pascale Criton, Bernhard Lang, Cassandra Miller and Rebecca Saunders. She is equally recognised for breathing new life into existing works such as Milton Babbitt's *Philomel*, Morton Feldman's *Three Voices* and Gérard Grisey's *Quatre chants pour franchir le seuil*. Juliet's discography reflects the full breadth of her repertoire, with acclaimed recordings of early music performed with Collegium Vocale Gent and EXAUDI released on Harmonia Mundi and Outhere, and solo albums of contemporary repertoire released on NEOS, Kairos, HCR and Hat Hut. Juliet is the founder and artistic director of the eavesdropping festival, held at Café OTO in London, co-director of all that dust, a little independent label for new music, and founder of VOICEBOX, a brand-new programme for singers. She has been awarded an Honorary Doctorate of Music from the University of Southampton in recognition of her contribution to society as a performer, commissioner and curator.

Alvin Lucier (1931-2021) was a composer (and performer) concerned with making the inaudible audible, the audible visible and spatially tangible. He was preoccupied with the fundamental properties of sound in space. He was co-founder with Robert Ashley, David Behrman and Gordon Mumma of the Sonic Arts Union, and collaborated extensively with John Ashbery and Robert Wilson. He taught at Brandeis University (Massachusetts) from 1962 to 1970, and at Wesleyan University (Connecticut) from 1968 to 2011. He was awarded the Lifetime Achievement Award by the Society for Electro-Acoustic Music in the United States and received an Honorary Doctorate of Arts from the University of Plymouth, England. Notable works that influenced the culture of experimental music and the sonic arts include *Music for Solo Performer* (1965), which uses amplified brainwaves, *I am Sitting in a Room* (made with his wife, Mary Lucier, in 1969), *Silver Streetcar for the Orchestra* (1988) for amplified triangle, and *Silk* (2018) for amplified spider on silk web.

An unclassifiable polymath, British-Nigerian multidisciplinary artist **Nwando Ebizie** fabulates speculative fictions and alternate realities at the intersection of live art, experimental music and multi-sensory installation. She proposes new myths, rituals and provocations for perceptual change, radical care and transformation of the self and community, drawing from science fiction, Black Atlantic ritual cultures, biophilia, neuroscience, her own neurodivergency and her Nigerian heritage. Awards include an Oram Award, the Steve Reid Innovation award and an Ivor Novello nomination. Her debut album was released in 2022 on Matthew Herbert's Accidental Records to critical acclaim. Commissions include compositions for London Sinfonietta, Aurora Orchestra, Huddersfield Contemporary Music Festival, Opera North and Sky Arts. Her work, including live art gigs, sound art installations and curated happenings, has been performed at the Barbican, Southbank Centre, Wellcome Collection, Tempo Festival (Rio de Janeiro), Hepworth Wakefield, Melbourne Science Gallery, Tate Britain and Art/Science Museum, Singapore.

Newton Armstrong is a composer, electronics performer and occasional builder of electronic musical instruments. Much of his music focuses on the composed interactions between people, technologies and their environments. Festival appearances include Darmstadt, Ars Musica (Brussels), Festival d'Automne (Paris), Unerhörte Musik (Berlin), Grønland Kammermusikkfestival (Oslo) and BIFEM (Bendigo). Recent works include *Thread-Surface* (2018), written for Plus-Minus Ensemble, and *A line alongside itself* (2019), written for cellist Séverine Ballon and shortlisted for an Ivor Novello award; both works feature on a portrait disc released on *Another Timbre in 2020*. Forthcoming projects include a large-scale new work for Speak Percussion and a collaborative venture with Jennifer Walshe. Newton is Reader in Music at City, University of London.

PÄÄJÄRJESTÄJÄT / HUVUDARRANGÖRER / MAIN ORGANISERS

TAPIOLA
SINFONIETTA

yle RADION
SINFONIAORKESTERI

TUKIJAT / UNDERSTÖDJARE / SUPPORTERS

TEOSTO